

[Karl M. Andersen.]

undergraver sig selv med de skattelovsfor-
slag, den højtærede finansminister har frem-
sat her i det høje ting.

Prisniveauet skal stabiliseres, men det skal ske lempeligt og gradvis, dersom vi skal undgå kriser og arbejdsløshed. Jeg mener, at pengevæsenet er saneret en del gennem den prisstigning, der har fundet sted. Underskuddet på vor betalingsbalance overfor udlandet har også virket sanerende, og den omstændighed, at det er meget vanskeligt for staten at optage indenlandske lån, er et bevis på, at pengevæsenet er stærkt saneret. Stabiliseringen af prisniveauet er nationalbankens opgave. Der står i nationalbankens oktroj af 1936 § 1, at det er nationalbankens opgave at opretholde et sikkert pengevæsen. — Hvad er et sikkert pengevæsen? Det er vist et elastisk begreb. Jeg synes bedre om det gamle, der gik ud på, at en tikroneseddel altid skulle være 10 kr. værd i guld. Ser man tilbage på den pengepolitik, der er ført siden 1914, kan man med et mildt ord karakterisere den som i strid med sund fornuft. Skal denne udvikling fortsættes, vil jeg anbefale overformynderiet og alle, der forvalter andres midler, at anbringe disse i reelle værdier. Siden 5. maj 1945 har jeg efterlyst den danske kronens fremtidige værdi. Det er meningsløst, at erhvervslivet ikke kender det prisniveau, det skal indrette sig efter og arbejde under. Jeg er klar over, at de forslag til skattelove, den højtærede finansminister har fremsat i det høje ting, tager sigte på at nå dette mål, men jeg kunne ønske at vide, om nationalbanken kræver så drastiske midler taget i brug for at opretholde et sikkert pengevæsen og et stabilt prisniveau. Jeg mener, det er en besk medicin, den højtærede finansminister har skænket os for os. I 1923—24 var vort samfund i omtrent samme situation som i dag; da ønskede man ikke alene at stabilisere prisniveauet, da ønskede man at revaluere kronen. Dengang vedtog man ikke nye skatter til flere hundrede millioner kroner for at stabilisere prisniveauet og hæve kronens værdi. Man vedtog ganske simpelt, at den danske kronens værdi successive skulle hæves til pari over en længere årrække med

foreløbig 1½ øre halvårlig, og at nationalbanken skulle fastholde hvert indvundet skridt på denne vej. Alene dette, at regeringen fremsatte et program for den danske kronens fremtidige værdi, var nok til at føre kronens værdi fra 65 øre til 99 øre i løbet af et år. Jeg vil mene, at dersom den højtærede regering ville fremsætte et program for den danske kronens fremtidige værdi og give nationalbanken direktiver om at fastholde denne værdi, ville nationalbanken kunne løse opgaven uden de skatter, den højtærede finansminister har fremsat forslag om i det høje ting, thi kronens værdi er bygget på folkets tillid. Sålænge folket tror på, at priserne stadig vil stige, vil det fremskynde sit køb af varer og mindske sine opsparinger. Priserne stiger, når lønningerne stiger, og lønningerne stiger, når priserne stiger. Det er en skrue uden ende og en vigtig faktor til inflation.

Jeg mener, man overser to af de vigtigste faktorer til stadigt stigende priser: monopolerne og restriktionerne. Dersom vi havde fri handel og fri konkurrence, ville priserne ikke stige som følge af lønforhøjelser. De eksporterende erhverv kan ikke hæve deres varepriser, selvom lønningerne stiger. Det er kun de erhverv, der er beskyttet af told og restriktioner, der kan hæve varepriserne, når lønningerne stiger. Havde vi fri import og fri konkurrence, ville så godt som ingen erhverv kunne hæve deres varepriser på grund af lønforhøjelser. Jeg ser derfor ingen vej bort fra stadig stigende priser, dersom man ikke vil afskaffe monopolerne og restriktionerne.

Jeg er overbevist om, at den politik, den høje regering har indledt, vil skabe arbejdsløshed, og jeg frygter, at regeringen undergraver sig selv ved denne politik. Den højtærede regering vil øge kronens værdi, men regeringens politik vil skabe faldende skatteindtægter, underskud på de offentlige budgetter, nedskæring af lønninger og understøttelser eller overtræk på statens folio-konto; et nyt fald i kronens værdi bliver følgen af denne politik. Jeg ser ingen anden vej til stabilisering af prisniveauet end billiggørelse af leveomkostningerne, og jeg ser ingen anden vej til billiggørelse af leveomkostningerne end afskaffelse af de varefyldende monopoler og restriktioner.

Vedrørende betalingsbalancen overfor ud-